

Arrest

nr. 296 304 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 januari 2023 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest van 23 juni 2023 met nummer 290 891 wordt deze beslissing bevestigd door de Raad.

1.4. Verweerder neemt op 18 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. wordt aan de heer die verklaart te heten,

*naam [A.]
voornaam [A.H.]
geboortedatum [...]
geboorteplaats [...]
nationaliteit Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/01/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 23/06/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad. betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

"Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel met wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2. b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare in formatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de précaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report Afghanistan - Country Focus", EASO januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog

verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008. nr 26565/05. N v Verenigd Koninkrijk. §§42-45. EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10. SHH tegen Verenigd Koninkrijk. §75 en 92)

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N v het Verenigd Koninkrijk. hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling Deze elementen zijn met voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM: daarvan lijkt hier geen sprake te zijn. Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”.

Hij betoogt als volgt:

“1. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker werd geboren in het dorp Zahid Abad, gelegen in het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar. Verzoeker heeft hier steeds gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker verliet Afghanistan op 9 januari 2021. Verzoeker kwam uiteindelijk in België toe en diende hij in België een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 23 juli 2021. Sindsdien verblijft verzoeker in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Afghanistan).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan (“nationaliteit: Afghanistan”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker verliet Afghanistan meer dan 2,5 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker kwam uiteindelijk in België toe en diende hij in België een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 23 juli 2021. Sindsdien verblijft verzoeker in België.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan twee jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa.

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

4. Overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM, is een volledige en ex nunc beoordeling door verweerder vereist wanneer het noodzakelijk is om informatie in overweging te nemen na de definitieve beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. In het bijzonder is een volledige en ex nunc beoordeling vereist wanneer de situatie in een land van herkomst onvoorspelbaar is, de situatie zeer waarschijnlijk zal wijzigen en de effectieve verwijdering is vertraagd.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, “[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned” (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan is een algemeen bekend gegeven. Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel

3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij de Afghaanse burger leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens de beoordeling van een risico onder artikel 3 EVRM, moet verweerder alle informatie in overweging nemen die bekend is geworden na de definitieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving. Zo worden de risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa vaak enkel beoordeeld vanuit het oogpunt van het Vluchtelingenverdrag en wordt er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat er sprake moet zijn van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. De risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa worden over het algemeen niet getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming. In het kader van de beoordeling van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM hoeft echter een verband met de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag niet te worden aangetoond. Een ander voorbeeld betreft de beoordeling van een precaire humanitaire situatie als gevolg van een ernstige medische aandoening. In de zaak M'bodj oordeelde het Hof van Justitie immers, dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd (stuk 3).

De invulling die op nationaal niveau als ook op het niveau van de Europese Unie wordt gegeven aan het recht op verblijf op basis van het vluchtelingenstatuut dan wel subsidiaire bescherming doet niet af aan de absolute verplichting het non-refoulement beginsel te respecteren op basis van artikel 3 EVRM zoals uitgelegd door het EHRM zelf.

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "de individuele omstandigheden van de betrokkene" geen beletsel zouden zijn voor "zijn verwijdering". Er wordt gesteld dat verzoeker een jonge man is "die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familiaal netwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken" (stuk 1, pagina 2).

Het is onzorgvuldig en ongefundeerd dat verweerder stelt dat verzoeker over "financiële middelen" zou beschikken. Verzoeker heeft zelf geen inkomen. Hij heeft geen recht op het verrichten van arbeid. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan. Verzoeker verblijft, tot op heden, in een collectief opvangcentrum van Fedasil (gelegen te 9100 Sint-Niklaas, Kasteelstraat 8). Dit benadrukt de afhankelijkheid van verzoeker, terwijl verweerder deze elementen niet op een zorgvuldige manier heeft beoordeeld.

Verzoeker heeft in Afghanistan geen adequate huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst op 9 januari 2021. Sindsdien keerde hij niet meer terug.

De familie van verzoeker verblijft momenteel nog in Afghanistan. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. Daaruit blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn familie amper tot geen financiële middelen heeft. De jonge broer van verzoeker is tijdelijk bij zijn familie en werkt af en toe om de kosten van de familie te kunnen betalen, door te werken in de bouw of het bewerken van velden. Deze inkomsten volstaan echter niet om ook verzoeker te onderhouden.

Verzoeker zal bovendien, bij een terugkeer naar Afghanistan, geconfronteerd worden met het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De situatie in Afghanistan is compleet verschillend van de situatie toen verzoeker vertrok uit zijn land van herkomst. Verzoeker zal hierom ernstige aanpassingsproblemen kennen door de sterk gewijzigde samenleving waarin hij terecht

zal komen. Verzoeker verblijft ondertussen ook meer dan twee jaar in België, waardoor hij door dit tijdsverloop een westerse levensstijl heeft ontwikkeld. Hierdoor zal hij onder de negatieve aandacht vallen van de taliban en de lokale gemeenschap, waardoor verzoeker tevens veel beperkte mogelijkheden zal hebben om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker werkte ook nooit eerder in Afghanistan, waardoor dit een belangrijke negatieve impact heeft op de mogelijkheden voor verzoeker om een inkomen te verwerven, terwijl ook zijn familie in Afghanistan de mogelijkheden ontbreekt om verzoeker van steun te voorzien.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Deze elementen werden onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze hij deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat deze laatste bepaling een individueel onderzoek vergt van zijn persoonlijke situatie. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing hiermee niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening heeft gehouden. Hij somt hierbij de elementen op die zijn situatie kenmerken.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder tot uiting heeft laten komen dat hij rekening heeft gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

2.6. Verzoeker verduidelijkt niet met welke elementen eigen aan zijn persoonlijke situatie verweerder geen rekening heeft gehouden bij bovenstaande beoordeling, waardoor deze overleefd blijft.

2.7. Verzoeker voert wel een lang betoog, waarin de actuele socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban aan bod komt, alsook zijn persoonlijke situatie en jurisprudentie

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM. De Raad leidt hieruit af dat er volgens verzoeker factoren zijn die wel degelijk maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld verdragsartikel.

2.7.1. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn *“jarenlange verblijf”* in Europa te zijn verwesterd. Hij stelt zich een levensstijl eigen te hebben gemaakt die in schril contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan en zou door zijn *“jarenlange afwezigheid”* niet langer vertrouwd zijn met de *“heersende gewoonten”* aldaar waardoor hij in het vizier van de taliban zal komen. Hij is ervan overtuigd dat hij ernstige aanpassingsproblemen zal ondervinden in een samenleving die sinds zijn vertrek sterk is gewijzigd door de machtsovername van de taliban.

2.7.2. Verzoeker wijst er verder op dat de socio-economische situatie in Afghanistan sterk is verslechterd na de machtsovername door de taliban. Hij verwijst hiervoor naar objectieve landeninformatie opgenomen in een rapport van NANSEN getiteld *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”* van 2022, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift. Hij benadrukt enerzijds zijn afhankelijkheidssituatie in België waarbij hij verklaart te verblijven in een collectief opvangcentrum en geen recht heeft een inkomen te verwerven door arbeid, anderzijds betoogt hij dat hij in Afghanistan geen beroep kan doen op adequate huisvesting en een netwerk of inkomen en geeft hij aan dat zijn familie amper tot geen financiële middelen heeft waardoor hij aldaar zal terechtkomen in een toestand die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

2.7.3. Verzoeker merkt op dat de toetsing van elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM *“niet altijd volledig overeenkomt”* met de toetsing gedaan door het CGVS en de Raad in het kader van het vraagstuk inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij andere standaarden worden gehanteerd. Hij wijst erop dat geen afbreuk kan worden gedaan aan de absolute verplichting om het non-refoulementbeginsel te respecteren vervat in artikel 3 van het EVRM.

2.8. Voor wat betreft verzoekers argument dat hij een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van het feit dat hij zou zijn verwesterd, stelt de Raad vast op basis van het administratief dossier waarin zich de beslissing van het CGVS bevindt, dat verzoeker er niet in is geslaagd aan te tonen te zijn verwesterd. Zo leest de Raad in deze beslissing:

“Waar uw advocaat verwijst naar het gegeven dat u vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan op basis van verwestering dient gesteld te worden dat u dit niet in concreto aantoonst (CGVS, p. 20-21). Zo heeft u maar liefst zeventien jaar in Afghanistan gewoond en dit in een dorp waar de taliban de plak zwaaiden. Daarenboven bent u op heden nog een praktiserend moslim (CGVS, p. 7). Bijgevolg weet het niet te overtuigen dat anderhalf jaar in België u dermate beïnvloed zou hebben waardoor u zich zelfs niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan geldende regels.”

2.9. Dit oordeel werd bevestigd in het in punt 1.3. bedoelde arrest, waarin de Raad op basis van een uitgebreide analyse vaststelt dat verzoeker niet heeft aangetoond te zijn verwesterd of in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd waardoor hij niet aannemelijk maakt om deze redenen problemen te kennen met de taliban. Zo stelt de Raad:

“In casu maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij een zeer beperkte bezigheid had in Afghanistan, namelijk het werk in de boomgaard en weinig contacten had in de regio, en thans westerse gedragingen heeft, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker deelnam aan het maatschappelijke leven in zijn regio, waardoor hij niet kan aantonen dat hij door zijn jarenlange afwezigheid geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen. Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban aanwezig was in zijn dorp, regels oplegde en het dorp onder controle had (Notities van het persoonlijk onderhoud, vragen, 55 en 56), waardoor verzoeker rechtstreeks geconfronteerd is geweest met de regels en standpunten van de taliban.

Waar ter terechtzitting een aanvullende nota wordt neergelegd met documenten betreffende zijn werk en scholing, wordt vastgesteld dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om in concreto aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

De Raad wijst erop dat blijkens de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij dat verzoeker op 23 juli 2021 ouder is dan achttien jaar, vermoedelijk 20,45 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar, waardoor moet worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan op 9 januari 2021 minimum achttien jaar was. In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker, middels de opgave van een geboortedatum van 1 januari 2002, zelfs te kennen dat hij bij vertrek uit Afghanistan in januari 2021 negentien jaar oud was en bijgevolg al gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft gehad met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), dat hij naar de moskee ging, dat hij naar school ging en hielp in de boomgaard (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8). Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in het Westen, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet in concreto aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden."

2.10. Gelet op het voormelde en het gegeven dat verweerder de bestreden beslissing treft, ongeveer een maand na het in punt 1.3. vermelde arrest, kon verzoeker niet de verwachting koesteren dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen, de risico's verbonden aan verzoekers voorgehouden verwestering nog eens zou onderzoeken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te herhalen dat hij zich tijdens zijn "jarenlange verblijf" in Europa – verzoeker heeft echter naar eigen zeggen Afghanistan pas verlaten op 9 januari 2021 en diende in juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in België in – een westerse levensstijl heeft eigengemaakt en door vol te houden dat hij geen

kennis of ervaring heeft over hoe zich te gedragen in de gewijzigde Afghaanse samenleving, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de uitgebreide beoordeling die reeds gebeurde in het in punt 1.3. bedoelde recente arrest van de Raad. Het onderscheid dat verzoeker maakt tussen de beoordeling inzake het al dan niet erkennen van de vluchtelingenstatus of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en inzake het risico op schending van artikel 3 van het EVRM anderzijds laat niet toe er anders over te oordelen (cf. punt 2.13).

2.11. Voor wat betreft de door verzoeker aangehaalde socio-economische situatie in Afghanistan stelt de Raad vast dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, wel degelijk is overgegaan tot een onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van die situatie. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2. b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de précaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie (“Country of Origin Information Report Afghanistan - Country Focus”, EASO januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt. Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008. nr 26565/05. N v Verenigd Koninkrijk. §§42-45. EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10. SHH tegen Verenigd Koninkrijk. §75 en 92)

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N v het Verenigd Koninkrijk. hierboven geciteerd).(...)”

2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, houdt verweerder wel degelijk rekening met de actuele socio-economische toestand en de invloed van de machtsovername door de Taliban. Verweerder neemt hierbij niet klakkeloos het oordeel van het CGVS over maar beoordeelt verzoekers individuele situatie in het licht van recente algemeen gekende objectieve landeninformatie (“Country of Origin Information Report Afghanistan - Country Focus”, EASO januari 2022) en dit naar de standaarden vooropgesteld door het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM. Door louter te stellen dat hij zich in België in een afhankelijke situatie bevindt en te poneren dat hij in Afghanistan geen adequate huisvesting, een netwerk – waarbij

verzoeker zichzelf tegenspreekt aangezien hij stelt dat zijn familie nog in het land verblijft – of een inkomen heeft, zonder dit concreet te onderbouwen, weerlegt verzoeker niet verweerders vaststellingen. Meer specifiek weerlegt verzoeker nergens concreet dat hij een jonge man is zonder medische problemen, die een van de talen van het land spreekt, is opgegroeid en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt te beschikken over financiële middelen. Het kwam verzoeker toe concreet in te gaan op de ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ zoals vereist door het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker, die zijn land van herkomst verliet op 9 januari 2021 op het ogenblik dat hij ongeveer 18 jaar oud was, voldoet hieraan niet door te poneren dat er sprake is van een gebrek aan binding met het land van herkomst en dat hij nog nooit eerder in Afghanistan heeft gewerkt. De Raad herinnert eraan dat in het in punt 1.3. bedoelde arrest kan worden gelezen: *“Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft gehad met zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), dat hij naar de moskee ging, dat hij naar school ging en hielp in de boomgaard (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8)”*. Evenmin volstaat het om opnieuw te verwijzen naar zijn verwestering (cf. supra). Hij poneert ook dat zijn familie in Afghanistan niet de mogelijkheden heeft om hem van steun te voorzien, maar de Raad ziet niet in waarom een gezonde jonge man afhankelijk zou zijn van zijn familie om in zijn basisbehoeften te voorzien. Waar verzoeker nog aanstipt dat verweerder rekening moet houden met landeninformatie die dateert van na de beslissing van het CGVS, verduidelijkt hij niet met welke concrete informatie verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verzoekers verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift volstaat in dit verband niet. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ruime stukken theorie eigen maakt die afkomstig zijn uit het rapport van NANSEN getiteld *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”* van 2022. Verzoeker brengt echter niets concreets aan waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de conclusie die in dit rapport kan worden gelezen onder de rubriek *“3. Respect voor het non-refoulement beginsel door Dienst Vreemdelingenzaken”*, met name, *“Gezien de voortdurende precaire situatie in Afghanistan en als waarborg tegen refoulement, is NANSEN van mening dat de DVZ een individuele, volledige en ex nunc beoordeling moet maken van de risico’s op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM ten tijde van de afgifte van het terugkeerbesluit (...) De verplichting van DVZ om zelf een dergelijke beoordeling te maken vloeit voort uit vaste rechtspraak van het EHRM. [...]”*

2.13. Voor wat betreft de specifieke toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM waarop verzoeker hamert, wijst de Raad er nog op dat in casu het risico op een schending van deze verdragsbepaling of van het non-refoulementbeginsel voor verzoeker grotendeels werd onderzocht door de Raad in het in punt 1.3. bedoelde recente arrest. Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM blijkt duidelijk dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Voor de risico’s die wel vallen onder artikel 3 van het EVRM maar buiten de eigenheid van het asielrecht vallen, heeft verweerder in de thans bestreden beslissing een onderzoek van de algemene situatie en van verzoekers profiel gedaan en is verzoeker er niet in geslaagd deze motieven te weerleggen.

2.14. Verzoeker toont niet aan dat hij, gelet op de elementen die zijn situatie kenmerken, bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM noch dat verweerder bij zijn beoordeling in dit verband of in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------